

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mažoji Prisikėlimo bažnytėlė vėl laukia tikinčiųjų

Birželio 2 d., penktadienį, 17.45 val., iškilmingomis šv. Mišiomis bus atšventinta po kapitalinės rekonstrukcijos mažoji Kristaus Prisikėlimo bažnyčia (Aukštaičių g. 4). Kartu bus paminėtas jos pamatų pašventinimo 80 – ies metų jubiliejus. Melsimės už gyvus parapijiečius bei bažnytėlės rėmėjus.

Šv. Mišias aukos J.E. Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Ta proga į šventę pakviesti buvusieji šios bažnyčios klebonai: mons. J. Kavaliauskas, J.E. vyskupas R. Krikščiūnas, J.E. Šiaulių vysk. Eugenijus Bartulis, mons. V. Jalinskas, kun. V. Brusokas bei buvę vikarai J.E. vysk. R. Norvila, mons. L. Vaičiulionis, mons. A. Grušas, prelatas S. Vaičiūnas, kun. A. Graužinis, kun. J. Indriūnas, kun. V. Kazaitis, kun. A. Milašius, kun. G. Kabašinskas, kun. E. Vitulskis, V. Kaknevičius, kun. Gintas Sakavičius, kun. R. Kuprys, kun. E. Jotkus, kun. S. Kondratavičius, kun. V. Birjotas, kun. S. Pavalkis ir, žinoma, dabartinis vikaras altarista kun. jub. V. Aleksandravičius bei kun. J. Grigonis. Šventėje žadėjo dalyvauti ir kilę iš šios parapijos kunigai: J.E. vyskupas J. Ivanauskas, mons. A. Jagelavičius, kun. J. Stankevičius, kun. E. Vilutis ir kun. K. Rugevičius.

Po šv. Mišių vyks Angelės Buškevičienės knygos pristatymas „PRISIKĖLIMAS“.

Birželio 3 d., šeštadienį, 10 val., mažojoje bažnyčioje vyks Švč. Sakramento adoracija. 12 val. bus aukojamos šv. Mišios už mirusius ir dirbusius Kristaus Prisikėlimo parapijoje kunigus ir parapijiečius.

Ši bažnyčia tiek istoriniu, tiek žmogiškuoju požiūriu yra mums ne mažiau svarbi kaip ir Tautos šventovė. Tai pirmoji Žaliakalnio parapijoje 1928 m. pastatyta bažnyčia, atlaikiusi Antrojo pasaulinio karo negandas bei sovietų okupaciją. Joje Lietuvos žmonės maldomis ir giesmėmis garbino Dievą, prašydami malonių, laisvės ir nepriklausomybės mylimai Tėvynei. Čia motulės apraudodavo nuo priešo rankų žuvusius ir persekiojamus vaikus. Daugelis Jūsų senelių, tėvų ir Jūs sovietmečiu šioje bažnytėlėje slaptai priėmėte Pirmąją komuniją ar Santuokos sakramentą, krikštijote vaikus.

Šios bažnyčios kunigai dėkingi visiems, kurie išlaikote šią maldos vietą savo asmenine auka, kuriate gyvą Bažnyčią. Jūsų aukomis ji ne tik išliko, bet šiandien suspindėjo naujomis spalvomis, kviesdama visus vienyti bendroje maldoje ir išreikšti padėką Dievui už Jo gausias dovanas mums. Maloniai kviečiame ir laukiame Jūsų minėtose iškilmėse.

Sveikiname visus parapijos tėvelius, linkime jiems sveikatos, stiprybės ir gausių Dievo malonių vykdant savo pareigas.

Tėvo dieną minint

Mieliems skaitytojams Tėvo dienos proga pateikiame Vitalijos ir Ritos atsiminimus bei Birutės parinktus gyvenimo epizodus apie tėvo pavyzdžio ir šeimos svarbą vaiko gyvenimui.

Vitalija:

Vartau albumą ir nuotraukose visur šalia savęs matau besišypsantį tėtį: čia – aš mažytė ant tėčio rankų, čia – jis dainuoja man lopšinę, čia – veda į mokyklą, čia – skaito pasakas, čia – lopo mano rūbelius, čia – dainuoja dainas, gamina valgi, kartu iškylaujame.

Kiekvieną vakarą jo rankos buvo sudėtos mal-dai, jis mane išmokė melstis. Kiekvieną vakarą ir sekmadienį vesdavosi mane į bažnyčią ir sakydavo: “Nieko nebijok!” Ir aš buvau drašė. Jis mane išmokė pamilti muziką, džiaugtis viskuo, kas gražu. Tą patį skiepijo ir mano vaikams, o ypač juos mokė mylėti Dievą ir melstis. Bažnyčioje prie Marijos altoriaus dažnai matydavau klūpančių savo tėvelį. Tik vėliau supratau, kad tėtis prašė Marijos globoti mane ir brolių (mūsų mama mirė, kai man buvo treji metai).

Kiekvieną birželio mėnesį kažkas darosi mano širdy, kai prisimenu savo mielą tėvelį. Tėvo dieną gėles dedu ant jo kapo. Labiausiai mane kankina ne tie žodžiai, kuriuos pasakiau, o tie, kurių nespėjau pasakyti. Ačiū tau, mielas geras tėveli, kad buvai man ir tėtis, ir mama, atleisk, kad kartais įskaudindavau tave.

Rita:

Apie Tėvo dieną ir jos reikšmę tikriausiai daugiausia galėtų pasakyti žmogus, netekęs tėčio. Ko-

nukelta į 2 psl.

Edvardas Urbonas

TĖVELI

Kaip man gera būti šalia,
Jaučiant tvirtus tavo pečius,
Pasitikėti tvirtumu ir galia,
Ir Tėvišku tavo žodžiu.

Tu išmokei nenuleisti galvos,
Jei ir vargas užklumpa kada,
O svarbiausia – liepei visados
Man keliaut su Dievu ir malda...

Ačiū, tėveli, kad esi su manim,
Kai būna linksma ir kai skaudu.
Ačiū, kad galiu pasitikėti tavim
Ir jaustis laimingu žmogum...

atkelta iš 1 psl.

dėl? Manau, kad tėtis šeimoje yra tas žmogus, kurio darbas, nerimas, rūpestis šeimos gerove, kantrybė dažnai lieka nepastebėti, o jam pagerbti tėra viena diena metuose - pirmasis birželio sekmadienis. Mes dažniau įpratę atnešti gėlę mamai, nudžiuginti ja mažą dovanėlę ar šypsena. Gal todėl, kai netenkame tėčio, suprantame, kad namuose kažko be galo stinga, kažko, ko anksčiau nepastebėdavome, o kartais net neįvertindavome.

Kai mokykloje su vyresniais mokiniais kalbame apie Tėvo dieną ir tėtį šeimoje, vaikams pasakoju vieną trumpą pasakojimą, kuris užrašytas nežinomo autoriaus praėjusio šimtmečio viduryje: „Kurdamas Dievas paėmė kalnų didingumą, pačio seniausio medžio stiprybę, vasaros saulės šilumą, jūros ramybę štilio metu, gamtos dosnumą, nakties globojančią ranką, amžių išmintį, erelio skrydžio jėgą, pavasarinio ryto džiugesį ir tikėjimą kaip garstyčios grūdą, visa tai sudėjo į vieną žmogų. Ir jį pavadinome TĖČIU.“

Birutė (pagal Jack Canfield ir Mark V. Hansen):

Šeimos grandinėmis nesurakinsi. Vis dėlto esti šimtai tūkstančių nematomų gijų, kasmet vis labiau susiejiančių šeimos narius. Tačiau mes nuolat skubame ir dažnai nutraukiame tai vieną, tai kitą giją. Jei niekada nesustosime atokvėpiui, gali ištikti katastrofa.

Kartą tėvas septynerių metų sūnų mokė žoliapjovę pjauti žolę. Bemokant tą žoliapjovę apsukti, jį pakvietė žmona. Kol vyras kalbėjosi su žmona, jų sūnus, nesugebėjęs pasukti žoliapjovės, nustūmė ją tiesiai per gėlyną ir iki pat žemės nupjovė dviejų pėdų pločio gėlyną.

Kai atsisukęs tėvas pamatė, kas atsitiko, nesusivaldė. Mat kaimynų pavydai jis labai daug laiko ir pastangų buvo skyręs toms gėlėms auginti. Kai jis pradėjo rėkti ant vaiko, žmona greitai pribėgo ir, uždėjusi rankas ant jo peties, tarė: „Prašau, liaukis, atsimink, kad mes auginame vaikus, o ne gėles!“

Jauna šeima pietavo restorane su septynerių metų dukra. Mergaitė buvo nepaprastai judri ir netyčia numetė stiklinę su vandeniu. Priėjusios patarnautojos tėvas mandagiai atsiprašė ir ši viską sutvarkė.

Mergaitė, pasilenkusi prie tėčio ir mamos, pusiau garsiai pasakė: „Aš

labai džiaugiuosi, kad nesate panašūs į kitus tėvus. Dauguma jų būtų rėkę ir „paskaitę pamokslą“ apie nekultūringą elgesį prie stalo. Ačiū jums už tai!“

Tomis buvo vienintelis vaikas šeimoje. Jis labai mylėjo savo tėvus, tarp kurių vis dažniau kildavo barniai ir ginčai, pranašaujantys neišvengiamas skrybas.

Kai pagaliau tai įvyko ir tėvas jau ruošėsi išeiti pro duris su lagaminu rankose, priėjusi žmona padavė jam suglamžytą ir suteptą sąsiuvinio lapą, kurio abiejose pusėse buvo parašytas vienintelis sakiny. Vyras susiraukė. Paskui jo veidas sušvelnėjo. Tą keverzonę jis studijavo, rodė, amžinybę. Galiausiai rūpestingai sulankstė popierių, išidėjo į kišenę, palietė žmonos skruostą ir nusivilkęs patlą nuėjo į sūnaus kambarį.

Geštono popieriaus lape berniukas buvo išliejęs savo mažos sunerimusios širdelės kančią. Tai buvo žodžiai: „Brangi mama, brangus tėti... Aš jus myliu... Aš jus myliu... Aš jus myliu...“

Jam buvo penkiolika ir jis dirbo tėvo ūkyje. Savo tėvą jis mylėjo ir to nežinojo iki to laiko, kol vieną dieną prieš Kalėdas nugirdo, ką tėvas sakė motinai:

– Mieloji, vos galiu išverti, kai rytais reikia kelti sūnų. Jis taip greitai auga ir miegas jam labai svarbus. Jei tu kada pamatytum, kaip jis miega, kai einu jo kelti... Gaila, kad savo darbų negali nudirbti vienas.

– Tikrai tu negali? – mamos balsas nuskambėjo švelniai. – Beje, jis jau nebe vaikas.

Kai sūnus tai išgirdo, kažkas jame nubudo: „Jo tėvas jį myli!“

Daugiau rytais jis neišsisukinėdavo ir pakartotinai jo kviesti nebereikėdavo. Jis keldavosi griuvinėdamas, akiai apsvilkdavo, akys merkdavosi, bet jis keldavosi.

Kaimynystėje apsigyveno moteris su dviem vaikais – vienas buvo kokių dešimties, o kitas – kokių penkerių metų.

Savaitgaliais vaikai žaisdavo kieme, nes pas jų mamą būdavo svečias. Kartą grįždamas namo sutikau juos išdidžiai kažkur skubančius.

Tai kur traukiate, vyrai? – draugiškai paklausiau.

Jaunesnysis, spinduliuodamas džiaugsmu, atsakė: „Einame pas tėtį!“ Vyresnysis, kumštelėjęs į šoną jaunėliui, atžrėžė: „Einame į gimtadienį...“

Ilgai stovėjau ir žiūrėjau į tolstančius vaikus. Mąščiau, kodėl taip lengvai suaugusieji atima iš vaikų laimingą vaikystę – gyventi kartu su tėčiu ir mama.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas kun. Vytautas Grigaravičius

Devintasis įsakymas: Negeisk svetimo vyro ir svetimos moteries

„Kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi“ (Mt 5,28).

Šv. Jonas skiria tris geismų arba geismingumo rūšis: kūno geismą, akių geismą ir gyvenimo puikybę. Pagal katechetinę katalikų tradiciją devintasis įsakymas draudžia kūno geismingumą. Etimologine prasme „geismingumas“ gali reikšti bet kurį stiprų žmogišką troškimą. Krikščioniškoji teologija šiai sąvokai suteikė ypatingą prasmę: tai kylantis juslinis noras, priešingas proto balsui. Apaštalas Paulius jį tapatina su kūno maištu prieš dvasią. Geismingumas sutrikdo dorines žmogaus galias ir, pats nebūdamas nusizengimas, skatina žmogų nusidėti.

Kadangi žmogus yra sudėtinė – iš dvasios ir kūno – būtybė, jame pačiame jau egzistuoja tam tikra įtampa, vyksta savotiška kova tarp dvasios ir kūno polinkių. Ta kova – tai nuodėmės palikimas, jos pasekmė ir drauge jos patvirtinimas.

Krikštas nuplauna visas prieš tai padarytas nuodėmes. Tačiau pakrikštytam reikia pačiam kovoti su kūno geismingumu, valdyti geismus. Nugalėti galima tik su Dievo pagalba, Dievo malone, nes „žemyn“ mus dažnai traukia ne tik sugedusi aplinka, blogi kitų pavyzdžiai, bet ir piktoji dvasia: dažniausiai ji veikia ne tiesiogiai žmogaus dvasią, bet stengiasi daryti įtaką, naudodamasi kūno silpnybėmis.

Širdis yra dorinis asmenybės centras: „Iš širdies išeina pikti sumanymai, žmogžudystės, svetimavimai, paleistuvystės...“ (Mt 15,19). Kova su kūno geiduliais vyksta skaitiniant širdį ir susivaldant. Širdies, kūno ir tikėjimo tyrumas yra susiję dalykai.

Tyrumas reikalauja drovumo, kuris yra neatskiriamas nuo susivaldymo. Drovumas apsaugo tai, kas žmogui yra intymu. Jis atsisako apnuoginti tai, kas turi būti paslėpta. Drovumas susijęs su skaislybe ir parodo, kokia ji jautri. Jis kreipia žmonių žvilgsnius ir veiksmus taip, kad jie atitiktų jų asmens ir tarpusavio ryšio orumą. Drovumas saugo žmonių ir jų meilės paslaptį. Mylint jis padeda būti kantriems, kukliems ir saikingiems.

Krikščionis gali „atiduoti save“ sutuoktiniui tik tada, kai Dievas sutinka kitam atiduoti tai, kas Jam priklauso: „Kūnas skirtas

ne ištvirkavimui, bet Viešpačiui (...). Argi nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumoje gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nepriklausote patys sau? (...) Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!“ (1 Kor 6,13.19-20).

Kūnas yra žmogiškosios būtybės dalis. Į ką įtraukiamas kūnas, į tai įtraukiamas ir visas žmogus. Mano kūnas – tai aš: atiduodamas savo kūną, atiduodu save. Todėl santuoka galioja iki mirties. Tapdamas neištikimas, sutuoktinis sulaužo ir šeštąjį, ir devintąjį Dievo įsakymus. Jis sulaužo ir savo paties pažadą mylėti ir neapleisti iki mirties. Nėra nuodėmė tikti sutuoktinių lytinis aktas, nesutuoskusiems jis visada yra sunki nuodėmė.

Santuokinė neištikimybė jau yra tapusi tikra mūsų visuomenės žaizda. Tačiau nė vienas nenori paviršutiniškos meilės, nenori, kad kada nors iširtų sukurta šeima. Santuokinį pakrikštytųjų ryšį pašventina Santuokos sakramentas. Daugelis tuokiasi bažnyčioje, nes jie savaime jaučia, kad jų meilei neužtenka apeigų, kuriose nėra nieko švento. Kadangi Dievas nepaprastai kilniaširdiškas, tai norintiems tapti Jo meilės liudytojais Jis duoda karališką dovaną – sakramento malonę:

- malonę atsilaikyti prieš žmogišką silpnumą;

- malonę įveikti egoizmą;

- malonę šeimai nepasinerinti į egoizmą dviese.

Šis kilnus Bažnyčios požiūris į santuoką paaiškina, kodėl ji susituokusiems kelia tokius didelius reikalavimus. Bažnyčia iš sutuoktinių poros reikalauja ištikimybės ir vaisingumo. Sutuoktiniai turi padėti vienas kitam ir skleisti meilę. Išsiskyręs krikščionis Bažnyčioje nebetuokiamas antrą kartą: lauzdamas ištikimybės priesaiką jis juk negali liudyti ištikimos Dievo meilės. Krikščionio santuoka neatšaukiama kaip ir Dievo meilė žmogui. Dievas niekada „nesiskirs“ su mumis, Jis myli mus, nors mes Jo ir nebemylėtume.

Bažnyčia leidžia sutuoktiniams gyventi ne kartu, jei kartu jiems tapo nebepakenčiama. Dėl rimtų priežasčių leidžiama gyventi atskirai, bet gyventi su kitu palaikant lytinius santykius – jau svetimavimas. Susituokusiems Dievas duoda malonę išverti, tačiau

ir jie patys turi stengtis malda ir sakramentais semtis iš Dievo stiprybės, būti vienas kitam pakantūs, dėmesingi, atleidūs ir jokiū būdu nesidairyti į „malonesnes, gražesnes, šaunesnes“. Tik gyvūnai vienas kitą renkasi pagal seksualinį potraukį. Žmo-

gui irgi yra įgimtas kūniškas potraukis. Tačiau kad tai virstų žmogiška meile, jis privalo pakilti į aukštesnę pakopą. Tad kiekvienas sutuoktinis turėtų siekti, kad kitas jo dėka taptų toks, kokiu tapti yra Dievo pašauktas.

Parapijos žmonės

Dėl Kristaus Bažnyčios, žmonių sielų išganymo – viską iškeisti...

Mūsų vikaras – kun. Julius Grigonis

Jau keli mėnesiai, kai mūsų parapijoje darbuojasi naujas vikaras – kun. Julius Grigonis. Santūrus, kuklus, dažniausiai susimąstęs, tačiau tvirtu, ryžtingu balsu skelbiantis Dievo žodį nuo altoriaus. Susipažinkime arčiau, nedrąsiai pasibeldę į kunigo Juliaus širdies kertelę. Kunigą kalbina Birutė Vasylienė:

Mielas kun. vikare, jūs pakankamai brandaus amžiaus pradėjote apaštalavimo darbą. Kas lėmė ilgą pašaukimo kelią – abejonės, ryžto stoka ar kiti asmeniniai išgyvenimai? Papasakokite apie save, gyvenimą iki kunigų seminarijos. Kas lėmė galutinį pašaukimą kunigystei?

Pašaukimas tapti kunigu brendo nuo vaikystės, nes augau giliai religingoje šeimoje. Ypač didelę įtaką darė mamos pavyzdys. Ji tikėjimą liudijo visu savo gyvenimu, skiepydama mums, vaikams, meilę Dievui, ugdydama krikščioniškąsias vertybes: dorą, sąžiningumą, pareigos jausmą, artimo meilę. Mamos su meile perduotas ir vaiko širdimi priimtas tikėjimas išliko per visą sovietmetį. Kartu su mama lankydavau bažnyčią. Man didelį įspūdį darė kunigo aukojamos šv. Mišios, su pagarba ir susižavėjimu žvelgiau į dvasininkus. Kunigas man buvo didelis autoritetas.

Baigęs mokyklą įstojau mokytis į Kauno žemės ūkio technikumą. Sekmadieniais, kai likdavau Kaune, eidavau į Arkikatedrą. Čia šv. Mišių metu kunigams talkino seminaristai. Į sielą vis giliau skverbėsi mintis pašvesti gyvenimą Kristui. Tačiau sunkus tėvelių gyvenimas vertė greičiau pradėti darbą. Baigęs technikumą, nepaisant pedagogų raginimų tęsti mokslus to-

liau, užsiėmiau bitininkyste. Šis darbas man patiko, nes mėgtu gamtą, ramų gyvenimą. Mintis apie kunigystę neapleido manęs. Bendraudamas su kunigais, išskčiau savo slaptą norą. Visi jie sakė, kad turiu pašaukimą, tačiau reikia pačiam apsispręsti. Buvau labai sėslus, prisirišęs prie darbo ir vietos, todėl juokaudavau: „Gavau pašaukimą anksti, tačiau laukiu, kol Dievulis prispaus.“

Metams bėgant jaučiau vis didesnę poreikį grąžinti skolą tiems, kurie mane mokė išminties, meilės ir gerumo. Numačiau du būdus išdalyti save: tai šeima ir kunigystė. Pasirinkau kunigystę, nes manau, jog tai suteikia didesnes galimybes išdalyti save platesniam žmonių ratui.

Bažnyčia išgyvena sunkų laikotarpį, į kunigus žiūrima tarsi per didinamąjį stiklą. Daugelį jaunų žmonių tokie išpuoliai skatina atsisakyti pašaukimo.

Ką Jūs manote apie tai?

Manau, kad būti kunigu – tai ypatingas pašaukimas, ypatinga Dievo malonė, kuri įpareigoja besąlygiškai vykdyti Jo valią, Jo įsakymus. Jo valią, Jo įsakymą paliko mums Kristus: „kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus kad myliu“ (Jn 15,12).

Į kunigystę atėjau turėdamas gyvenimo patirtį, pajutęs darbo skonį. Atėjau ne dėl lengvo gyvenimo, o vedamas noro padėti žmogui, išklaudyti, suprasti ir padėti jam. Suprantu, kad tai nelengva, kad tai pareikalaus nuolatinio dvasinio tobulėjimo, visiško savęs išsižadėjimo. Neturiu iliuzijų, kad manimi visi bus patenkinti, kad sugebėsiu visiems įtikti, tačiau visada sieksiu sąžiningai ir dorai įgyvendinti Dievo planus, Jo man skirtą pašaukimą.

Evangeliijoje Kristus sako, kad tas, kuris dėl jo viską paliko, jau dabar gauna šimterioją atlygį, ir kartu įspėja apie persekiojimus bei sunkumus. Tikiu, kad aš pajėgus viską iškeisti dėl Kristaus Bažnyčios, žmonių sielų išganymo.

Mes, pasauliečiai, dažnai jaučiamės apleisti, niekam nereikalingi, nors gyvename apsupti mylimų artimųjų. Vienišumo jausmas stumia į nevilgtį, depresiją. Ką Jūs galėtumėte pasakyti apie vienvienį, vienišumą? Ką patartumėte žmo-

gui, kuriam net karščiausios maldos nepadedą pajusti Dievo meilės?

Gyvendamas vienas žmogus nebūtinai yra vienišas. Dažnai daug vienišesni jaučiasi tie, kurie gyvena nuolatiname šurmulyje, pilname egoizmo ir savimeilės chaotiškame pasaulyje. Kunigui (ir netgi kiekvienam pasauliečiui) būtina pabūti vienumoje, nurimti maldoje, išgyventi artimą santykį su Viešpačiu. Be to, kunigas, gyvendamas žmonių išgyvenimais, jų džiaugsmams ir skausmams, niekada nesijaus vienišas. Apaštalas Paulius sakė: „Su liūdinčiais liūdėjau, su besidžiaugiančiais džiaugiausi“. Svarbu neužsisiklęsti savyje, o stengtis pasidalyti gerumu su artimaisiais.

Viena bjauriausių žmogaus ydų – pavydas. Iš to kyla visos negerovės – kerštas, klaida, šmeižtas, intrigos... Kaip Jūs manote, ar kunigui svetimas šis jausmas? Apskritai, kaip Jūs sugyvenate, kaip kovojate su klaidomis?

Kunigas yra žmogus ir jam nesvetimos ydos, tačiau jo statusas reikalauja labiau nei pasauliečiui kovoti su jomis. Kunigas yra atsakingas ne tik už save, bet ir už kitų žmonių sielų išganymą. Ne paslaptis, kad daugelis žmonių net tikėjimą susieja su kunigo elgesiu. Kaip dažnai girdime: „Ko ten eiti į bažnyčią, jei kunigas sako viena, o daro kita“ arba „Kaip tikėti į Dievą, jei patys kunigai vargu ar tiki į Jį“ ir pan. Todėl jaučiu nepaprastai didelę atsakomybę bei pareigą gyventi ir sekėti Kristaus nurodytu keliu, būti ištikimam Dievui duoties priesakams.

Ir paskutinis klausimas. Kristaus kančios kelias... Ar tai pavyzdys mums? Ar būtina jį nueiti, kad galėtum tikėtis Dangaus karalystės?

Kristaus kančia, mirtis ir prisikėlimas – tai aukščiausias meilės aktas, kurį atliko Kristus įrodydamas savo žodžių teismą: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn15,13). Kristus laisva valia prisirišė auką už mus visus. Tuo pačiu parodė meilės pavyzdį mums. Mylėti – tai sugebėti aukotis, atiduoti save kitiems, o tai praktiškai neįmanoma be kančios. Kančia įgauna prasmę tik tada, kai ją sąmoningai priimame, o ne nuo jos bėgame. Dievas nė vieno neapsaugojo nuo kančios, o tik padeda žmogui ją įveikti, teikia stiprybę, eina kartu su žmogumi per tą kančią. Kančia – tai mūsų egzistencijos dalis. Tai turime pripažinti ir su tuo sutikti. Priimdami kančią, mes vienijamės su Kristumi Jo kančioje už mus. Ir Dangaus karalystę Dievas mums pažadėjo ne dėl mūsų nuopelnų, o dėl savo meilės.

Ačiū už pokalbį.

Pokalbių ciklas „Pažink save“ (pabaiga)

Adolfa Daukšienė

XV. Į tiesos okeaną skaidria širdimi

Žmonės klaidingai galvoja, kad visas mąstymo procesas vyksta galvoje. Iš tiesų mąstymas prasideda širdyje, kuri padiktuoja išvadą, vėliau siunčiamą, kad galva sugalvotų, kaip šią išvadą apginti. Štai dar vienas dieviškosios išvalgos šaltinis.

Patikrink savo susikurtas išvadas, ar jos nėra paveiktos tavo poreikių ir interesų, nes jie turi lemiamos įtakos kiekvienai išvadai. Tai pagrindinė žmonių ir tautų nesutarimo

bei susiskaldymo priežastis, nes nuo tos akimirkos, kai imi kažko bijoti ar trokšti, tavo širdis sąmoningai ar nesąmoningai atsistoja tavo mąstymui skersai kelio.

Norint pažinti Tiesą reikia:

- širdies, atsiribojančios nuo bet kurių programų ar savo interesų;

- širdies, kuri neturi, ko ginti ir dėl ko kovoti, todėl palieka protui laisvę drąsiai ir nevaržomai skverbtis tiesos link;

- širdies, visuomet atviros naujiems tikrovės faktams ir pasirengusios keistis.

Tokia širdis tampa žibintu, apšviečiančiu visos žmonijos kūno tamsą. Tada suvoksi, kad visi išankstiniai įsitikinimai yra kupini tamsos žibintai. Šis suvokimas padės visiems išlikti į begalinį visus jungiantį Tiesos okeaną.

„Kūno žiburys yra tavoji akis“ (Lk 11,34).

nukelta į 4 psl.

atkelta iš 3 psl.

Taigi kelias į nesuteršto regėjimo ir meilės erdvę gana skausmingas, ne kiekvienas išdrįs juo eiti, nes modernus žmogus tiesiog vengia matyti tai, į ką šios mintys atkreipė dėmesį.

Buvo daug pasikartojimų, bet jie tik išryškina kai kurias išval-

gas, kurios kitaip galėtų praslysti pro skaitytojų akis. Jei jūsų širdys bent kiek nuskaidrėjo ir nušvito, džiaugiuosi – ledai pajudėjo, o gyvenimas tiek žemėje, tiek amžinybėje yra judėjimas. Tad linkiu visiems nuostabių dvasinių atradimų jus supančioje dieviškoje tikrovėje.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Choro seniūnė Janina Liaugaudienė

Gavėnios laikotarpį prisiminus

Šių metų balandžio 6 d. įvyko prasmingas Sumos choro susitikimas su dekanu parapijos klebonu kun. V. Grigaravičiumi. Jis išsamiai aptarė gavėnios prasmę, jos reikšmę žmogaus tikėjimui atnaujinti, sielos perkeitimui. Ypač buvo atkreiptas dėmesys į žmogaus gerumą, pakantumą, vienybę, tarpusavio supratimą. Šiandien gyvenime labai trūksta šių, atrodo, tokių paprastų dalykų.

B. Vasylienė

Prasmingas ir iškilmingas Motinos dienos paminėjimas

moms skirtais sveikinimo žodžiais, kurie tęsėsi homilijoje. Jau kelintas vakaras tikinčiuosius jaudina klebono V. Grigaravičiaus nuoširdūs pokalbiai su jais. Kai pirmą kartą šv. Mišių metu nužengė nuo presbiterijos prie žmonių klausdamas: „Kodėl jūs ateinate į Bažnyčią? Ar pasidėti, pasižiūrėti į kunigą, ar pagarbinti ir susitikti su Jėzumi? Kodėl aš jūsų negirdžiu?“ – jis privertė visus susimąstyti.

Tokiu būdu kelis vakarus iš eilės klebonas vedė pokalbį apie tai, kaip išjungti į šv. Mišių auką, pajusti Kristaus buvimą šalia. Po šių pasikalbėjimų aktyvesnis tapo tikinčiųjų dalyvavimas Mišių aukoje. Ir ši šeštadienį ne viena mama braukė ašarą gir dėdama šiltus klebono žodžius.

Sekmadienį 11 val. buvo aukojamos šv. Mišios už gyvasias mamas. Ir vėl padėkos žodžiai šeimos gerajai ganytojai – Mamai. „Šio sekmadienio Evangelijos skaitinys apie Jėzų – Gerąjį ganytoją, gražiai siejasi su mamos pašaukimu – mylėti, aukotis, saugoti ir ginti vaikus nuo pavojų, nuo žemiškų pa-

gundų,“ – kalbėjo dekanas.

Ši sekmadienį tikintieji buvo kviečiami melstis už kunigus ir už pašaukimus. Tas kvietimas sutapo su kun. Kastyčio Šulčiaus primicijomis, kurios vyko 12.30 val.

Kastytis Šulčius yra kilęs iš mūsų parapijos ir būdamas klieriku dažnai talkino kunigams.

Primicijų proga homiliją sakė seminarijos dvasios tėvas kun. Kęstutis Kevalas, daug gražių jaudinančių palinkėjimų pažėręs Kaštyčiui.

Baigiantis šv. Mišioms kun. Kastytis laimino kunigus, klierikus, sesers šeimą, vienuoles, tikinčiuosius.

Parapijiečiai su gėlėmis pasveikino jaunąjį kunigą, palinkėjo ištvermės, kantrybės, nuolankumo ir būti ištikimam Dievo duotiems pažadams.

15 val. Kauno miesto simfoninis orkest-

ras (vyr. dirigentas Modestas Pitrenas, solistas Virgilijus Norėika, dirigentas Vytautas Lukošius) padovan

o muzikos koncertą mamoms: „Mielos mamos, šis koncertas skirtas Jums už jūsų begalinę meilę, pasiukojimą šeimai. Būkite išmintingos, kantrios, atlaidžios! Tai gyva padėkos puokštė jums!“ – trumpoje pertraukėlėje kreipėsi į susirinkusias mamas klebonas V. Grigaravičius.

Sekmadienio vakaras baigėsi Švč. Mergelės Marijos litanija ir šv. Mišiomis už mirusias motinas.

„Ar suspėjome padėkoti mamai už jos bemieges naktis, už gyvenimą, padovanotą mums? – klausė homilijoje klebonas. – Jei to nepadarėme gyvai esant, tai nors dabar maldoje prisimindami ją tarkime paprastą žodį „Atleisk“.

Šv. Mišios baigėsi „Viešpaties angelu“, kurį vieningai giedojo visi susirinkusieji.

Tokiomis akimirkomis džiaugiuosi, kad yra vieta, kur žmonės kviečiami meilei, tarpusavio supratimui ir vienybei. Dėkoju kunigams, kurie sėja gėrio grūdą žmogaus širdyje.

Aktualijos

Laukiame Jūsų nuomonės:

S. Dariaus ir S. Girėno palaiikus – į Tautos šventovės kolumbariumą?

Gavome Lietuvos atsargos karininkų sąjungos Kauno apskrities skyriaus pirmininko dm. kpt. A. Dagio ir Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos valdybos pirmininko A. Lukšos kreipimąsi dėl S. Dariaus ir S. Girėno palaiikų perlaidojimo iš A. Šančių kapinių į Kristaus Prisikėlimo bažnyčios kolumbariumą.

Atsiliepimus, ar pritariate palaiikų perlaidojimui ar ne, prašome mesti į pasiūlymų dėžę, esančią bažnyčios priegonėje.

Prašome atsiimti maisto produktų labdarą

Maisto produktų labdara gaunama iš Europos Sąjungos maisto tiekimo intervencinių atsargų. Ji dalijama nepasiturintiems žmonėms, kurių pajamos vienam šeimai mažesnės nei 252 Lt per mėnesį. Labdarą gauna visi, kurie yra užsiregistravę Žaliakalnio seniūnijoje. Nepasiėmus laiku labdaros, už praėjusius mėnesius ji neduodama. Prašome gerbti moterų darbą ir laiku atsiimti skirtus produktus.

Mūsų parapijos gyventojų laukiame kiekvieną mėnesį ketvirtadieniais nuo 10 val. iki 18 val. Partizanų g. 5.

Caritietė Adolfa Stalkienė

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė,

Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis